ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΓΡΑΝΙΤΣΑ

Η ΠΑΠΑΔΙΑ

Ἄντρες καὶ γυναῖκες δὲν εἶχαν ἄλλη κουβέντα :

— Θὰ γυρίσῃ παπᾶς ὁ Σταμάτης ; Ἢ Σταμάτης πῆγε, Σταμάτης θὰ βρθῇ ;...

Νιπάμε δά, ἔτσι ὁ Πάρεδρος. Λέκα στράτες ἔκαμε στὸν Ἐπαχτο. Πότε δὲν εἶνε ἔρημος ἢ φωνή σου, ποῦ λέει ὁ Δεσπότης, πότι νὰ πρωχωρήσῃς λίγο στὰ γράμματα... Τώρα δὲν ἔχεις τὰ χαρτιά σου ταχτικά, αὔριο δὲν θρῆς ἀκόμα ἡ νέα ἐγκύκλιος, στράγγισε ὁ ἄμπρις στὰ κρεβαρίτικα σοκάκια...

— Γιὰ τὸν παπᾶ Σταμάτη μιλᾶτε ; ρώτησε ὁ δικαστικὸς κλητῆρας, ποὺ ἔτσι τὴν κιμᾶ στὸ διπλανὸ τραπέζι.

— Νιμαδὴ γιὰ τὸ Σταμάτη !... εἶπε ὁ Πάρεδρος.

— Προσκυνᾶτε τὴ χάρ' τοῦ... εἶπε ὁ Λιμητρός. Ντὲ λειτουργᾶς στὴν Τατάρνα...

— Μῦλα καλά, βρὲ Λιμητρό... Τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου ;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ !... Τοῦ φίλημα τὸ χέρι καὶ πῆρα τὴν εὐλογία τοῦ... Ἂν ρωτᾶτε καὶ γιὰ χάρ, μὲ τὸ σακκὶ ποῦ τὴν ἔδωκε ὁ Θεός...

— Πᾶν δώρημα τέλειον, ἄνωθεν ἐστὶ καταβαῖνον.... εἶπεν ὁ Λάσκαλος.

— Θιμάσια, κὺρ Ἀναγνώστη, τὸ θέλεις νὰ γίνῃς παπᾶς ; εἶπε ὁ Λάσκαλος στὸν Πάρεδρο.

— Νὰ σοῦ πῶ, Λάσκαλε, εἶπε ὁ Ἀναγνώστης. Μοῦχε χαρφωθεῖ τόσο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, κ' οὔτ' ὁ διάβολος δεν μὲ γύριζε... Εἶχα ἀφήσει καὶ τὰ παλιά μου... Ἂς δῆρεται ὅμως ποῦ διαβάζω τὸ χωριό...

— Καὶ τί σ' ἔβλαψε τάχα τὸ χωριό, κὺρ Ἀναγνώστη; ρώτησε ὁ κυρετζῆς. Μὴ κὰ δὲν σᾶδωκε τὶς ἐπιχορηγίες; Ποιός δὲν ὑπόγραψε;

— Λεν σοῦ λέω ὄχι, μπορε παλὶ νὰ γίνῃ παπᾶς σὲ τοῦτο τὸ χωριό, θὰ κολαστῇ ἡ ψυχή του... Νὰ φανταστῆτε πὼς λίγο ἔλειψε νὰ χωριστῶ ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου... Ἄμα κὰ μ' ἔκαμε ἀναγνώστη ὁ συχωρεμένος ὁ λαβίδ, μικρὸ καὶ μεγάλο, μὲ πῆραν στὴν κορφίδια...

— «Προσκυνᾶμεν, Δέσποτα», ὁ ἕνας, «Πάτερ εὐλογῆτε» ὁ ἄλλος.

Ἄγρε δὰ τί τράβηξε δυὸ χρόνια ἡ συχωρεμένη ἡ Ἀναγνώστιαινα. Ἄμα κατέβαινε στὸ μαγαζὶ νὰ φωνίσῃ τίποτε, τὴν ἔπιαρνε ἀπὸ κοντὰ ὁ μακαρίτης ὁ Πέτρος:

Στοῦ παπᾶ τὰ παραθύρια
κάθονται δυὸ μαῦρα φρύδια.
Νάχα γὼ τὰ μαῦρα φρύδια
κι' ὁ παπᾶς τὰ παραθύρια...

— Βρέ, Πέτρο ! τοῦ φώναζο. Θὰ μοῦ παλαβώσῃς τὴν Ἀναγνώστιαινα... Ἄσε, μπορέ, τὰ παλαβὰ καὶ τὰ παίρνει τοῖς μετρητοῖς... Μπά, ποῦ νὰ σωιάσῃ ὁ Σατανᾶς!.. Ἄμα πέρνας ἀπὸ τὸ κονάκι μου, τῆς φώναζε :

— Ἀναγνώστιαινα ! Ἔ, κυρὰ Ἀναγνώστιαινα ! Ἔβγα νὰ σοῦ μιλήσω ἕνα περιστατικό... Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, πέθανε ἕνας παπᾶς. Πῆγαν τὸ λοιπὸν νὰ ρωτήσουν τὴν παπαδιὰ πῶς νὰ φτιάσουν τὸν τάφο. Ξέρεις, κυρὰ Ἀναγνώστιαινα, πῶς ἡ θρησκεία λέει πως τὸν παπᾶ τὸν θάβουν καθιστό, ἄμα δὲν τόχει νὰ ξαναπαντρευτῇ ἡ παπαδιά. Ἄμα τόχει ν' ἀλλάξῃ φύλλο, τότε θάβουν ὅπως κ' ἐμᾶς τοὺς λαϊκούς. Πῆγαν λοιπὸν καὶ ρώτησαν τὴν παπαδιά :

— Κυρὰ παπαδιά, πῶς νὰ τὸνε θάψουμε τὸν παπᾶ ; Καθιστὸν ἢ πλαγιαστόν;...

Τότε ἡ παπαδιὰ κόλλησε μὲ τρόπο στὸ μοιρολόγι κ' αὐτὰ τὰ λόγια:

Σὰν πέρα-δίπλα βάλτε τον,
δὲν ξέρω τί μὲ βρίσκει...

Ἀκοῦς, κυρὰ Ἀναγνώστιαινα ; Μάθε το νὰ μοῦ τὸ πῆς ἄμα ἔρθω νὰ σὲ ρωτήσω πῶς νὰ θάψουμε τὸν ἄντρα σου...

Εἶνε παρατηρημένον, εἶπε ὁ Λάσκαλος, ὅτι μεγάλην καταδίωξιν ὑφίσταται ἡ παπαδιὰ ἀπὸ τὸν λαόν. Κυρίως εἰπεῖν, ἐπ' αὐτῆς φορτώνουσιν ὅλα τα ἐφηνολογήματά τον οἱ βωμολόχοι....

Τότε ὁ Πᾶνος ἀπ' τὴ Βούλπη, ποὺ μολογάει πάντα μυθους, εἶπε :

— Λεν τὸ ξέρετε αὐτό ; Οὔτε σύ, δάσκαλε, το ξέρεις; Ἀκοῦστε το λοιπόν... Ὅταν ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν κόσμο, τοῦ ἀπόμεινε λίγη λάσπη. Μπρέ, τί νὰ φτιάσῃ εἶπε. Τί νὰ φτιάσῃ μὲ τοῦτο τὸ ὑλικὸ ποὺ περίσσεψε; Γράβαξε μιὰ κοῦπα κρασί, τράβαξε δεύτερη, τρίτη, ἤρθε λιγάκι ἀπὸ κέφι κ' ἄρχισε νὰ δουλεύῃ τ' ἀτιμεινάρια τῆς λάσπης. Τὰ ζύμωσε ἀπὸ δῶ, τὰ ζύμωσε ἀπὸ κεῖ καὶ τσοῦπ ! βγῆκε μιὰ γυναῖκα. Σὰν καλὸ πρᾶμα βγῆκε, εἶπε. Κάθεται τὸ λοιπὸν καὶ ζυμώνει ὅλη τὴ λάσπη καὶ φτιάνει ἑπτὰ γυναῖκες. Φωνάζει ἀμέσως τὸν Τοῦρκο ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ:

— Ἔλα δῶ, ἄνθρωπέ μου τοῦ λέει. Θέλεις ἀπὸ τοῦτο τὸ ἔργο μου νὰ σοῦ δώσω ;

Ὁ Τοῦρκος πῆγε, τὶς γύρισε ἀπὸ δῶ, τὶς ἔκιαξε ἀπὸ κεῖ...

— Ἀκούς; εἶπε. Καὶ μὲ ρωτᾶς ; Λύσε μοῦ τες σβῶλες...

— Ὄχι, εἶπε ὁ Θεός. Πάρε ἑφτὰ καὶ τέσσερες θὰ κρατήσω ἐγὼ γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

Πῆρε τὶς ἑφτὰ ὁ Τοῦρκος κ' πῆγε στὸ σπίτι του. Γι' αὐτὸ καὶ παίρνει, ὅπως ξέρετε, ἑφτὰ γυναῖκες ὁ Τοῦρκος. Ἄμα ἔκανε καὶ τὶς εἶδε ὁ χριστιανός, παλάβωσε κ' ἔτρεξε στο Θεό...

— Θεούλη μου, τοῦ λέει, δός μου κ' ἐμένα ἀπὸ κεῖνο τὸ πλάσμα ποὺ ἔδωκες στὸν Τοῦρκο...

— Πάρε κ' ἐσύ, ἄνθρωπέ μου, εἶπε, ὅσες σοῦ ἀπομένουν.

Ἀλεκεῖ ὅμως φτάνει ὁ παπᾶς φωνάζοντας :

— Θὲ μου, Θεούλη μου, κράτησε μου κ' ἐμένα μεντέξη...

Τότε ὁ Θεὸς κράτησε μιὰ ἀπ' τὶς γυναῖκες τοῦ χριστιανοῦ καὶ τὴν ἔδωκε στὸν παπᾶ. Γι' αὐτὸ ὁ χριστιανὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πάρῃ τρεῖς γυναῖκες κ' ὁ παπᾶς μονάχα μιά. Πείσμωσε ὅμως ὁ κακομοιρης ὁ παπᾶς, ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ παράδερνε, φάνηκε κ' ὁ καλόγερος :

— Θὲ μου, κ' ἐμένα ἕνα σακκὶ γυναῖκες...

— Τώρα, βρὲ τεμπελχανᾶ, ἤρθες; τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Τὶς πῆραν οὔλες οἱ ἄλλοι. Τί νὰ σοῦ δώσω τωρα ἑπτένα ;

— Θὲ μου, προσκυνημένο τ' ὄνομά σου, μὴ μ' ἀφίνῃς ἔτσι...

Ὁ Θεὸς τότε, βλέποντας τὸν καλόγερο νὰ κλαίῃ, τοῦ εἶπε :

— Ἄλλη γυναῖκα δὲν ἔχω ὑλικὸ γιὰ νὰ κάνω. Μὰ γιὰ νὰ μὴ μείνῃς ἔτσι, σοῦ δίνω δικαίωμα στὴ μισῇ παπαδιά.

— Τί νὰ τὴν κάμω τὴ μισή, Θὲ μου; εἶπε ὁ καλόγερος.

Ἔ, τότε πῆρνε καὶ λίγο ἀλεζὲ ἀπ' τὶς ἄλλες, εἶπε ὁ Θεός.

Γι' αὐτὸ λοιπόν, εἶπε τελειώνοντας ὁ Πᾶνος, ἡ παπαδιὰ λαθεύει, ὅπως λέει ἡ παροιμία, περισσότερο ἀπὸ τὶς ἄλλες γυναῖκες...

ΣΤΕΦ. ΓΡΑΝΙΤΣΑΣ

Ἡ... Λεχώνα

(Ἰοῦ Σπέρλινκ)